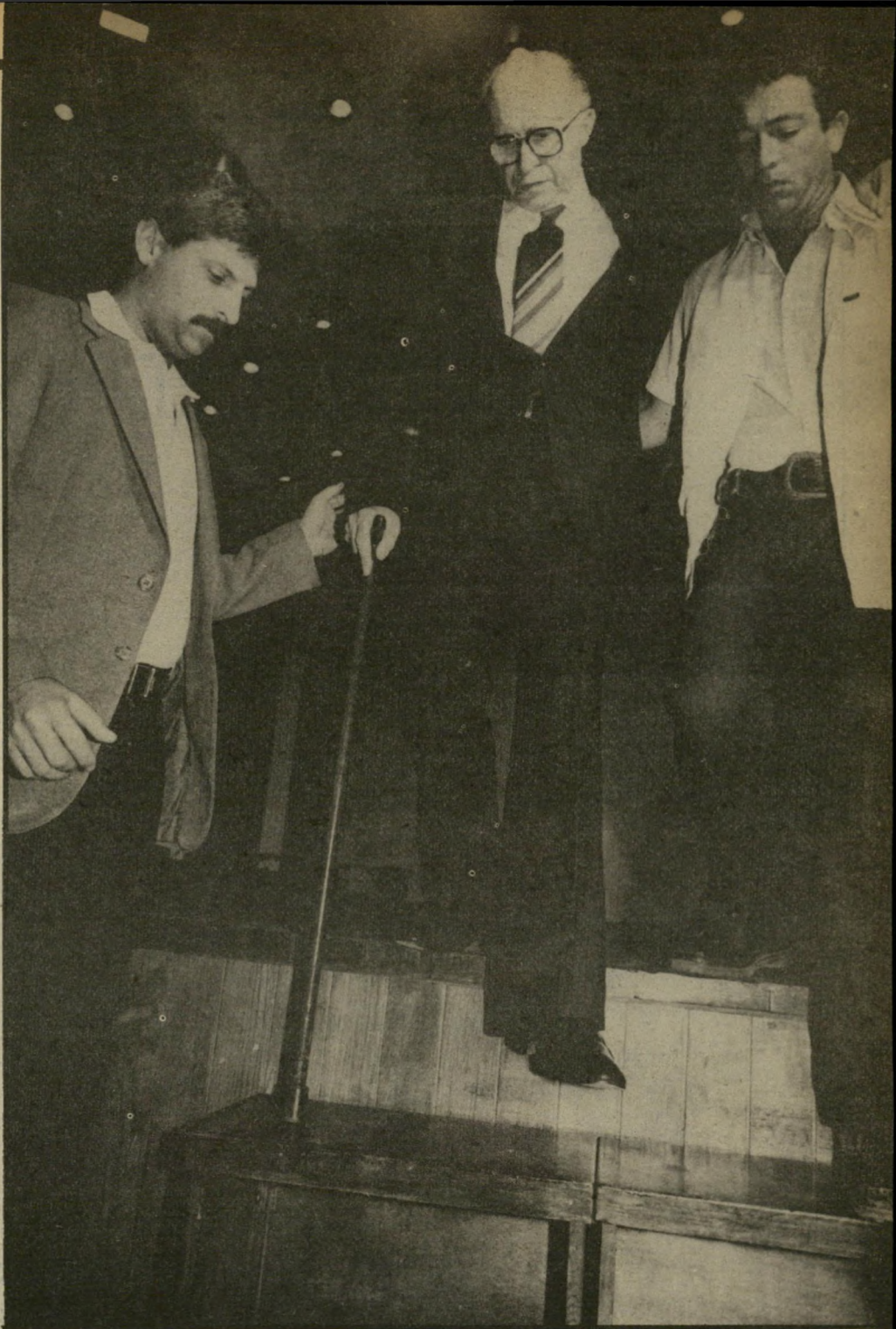

**האזכרה למשה דיין הפכה אירוע
חברתי, ורק הקוקטיילים חסרו בה**

רק דיין היה חסר

אסי ואודי היו מגיעים, הם היו מעוררים את הקהל מהתרדמה ש"נפלה עליו בזמן הנאומים. בן-דודו של דיין, איש נהלל עמוס הדר, דיבר על דיין "גיבור מילחמת יום-הכיפורים". שני הדוברים האחרים דילגו על התקור פה. ח"כ המערך, שימעון פרס, גאם

רבותי, לא לדחוף. משה דיין אינו נואם הערב! קרא אחד האורחים, שכמעט נרמס בקהל הנרגש. הכל נדחקו ונדחפו כדי להספיק לתפוס מקום באולם ראקנטי במוסיאון תל-אביב. האולם הגדול היה צר מלהכיל את האורחים הרבים, שבאו לטקס

חמיכה כללית ראש-הממשלה יורד מהבימה בלוויית שני אנשי-ביטחון. מנחם בגין הגיע לטקס האזכרה למשה דיין באיחור של 20 דקות. הוא היה מכוונס בתוך עצמו, ובעת נאומו של פרס הוציא, כהרגלו, פיסת נייר מכיסו והחל לקרוא בה ולתקן דבר מה בעט. בעשייתו וברידתו מהבימה תמכו בבגין, הנעדר במקלה-הליכה והצועד בקושי רב, אנשי-הביטחון שלו.

האצילות מחייבת רחל דיין קמה ממקומה, אוחזת בשולי שימלתה וממתינה ל"לחיצת ידו של מנחם בגין, ראש-הממשלה נכנס לאולם דרך דלת הצמודה לבימה, ועד שהגיע למקום מושבו הוא לחץ את ידי כל היושבים בשורה.

באריכות ושיעמם את הקהל. הוא דיבר על עצמו, על דויד בן-גוריון ועל דיין של ימי מילחמת סיני. על מילחמת יום-הכיפורים ועל עריקתו של דיין ב-1977 מסינת המערך לתפקיד שר-החוץ בממשלת הליכוד הוא לא דיבר. רבים נותרו בחוץ, מאוכזבים. "היינו צריכים לקחת את היכל התרבות", אמר אחד מאנשי מיש"ר ד"ר-הסברה, שתחת חסותו נערך האירוע. "אבל מצד שני, מי הא" מין שדיין מת כיא כל-כך הרבה אנשים?" "הכאריימה, הכאריימה",

האזכרה לדיין במלאת שנה למותו. לאוירת הצפיפות תרמה העובד, שהדלתות האולם נשארו נעולות עד סמוך מאוד להתחלת הרטקס. וגם אז נפתחה רק דלת אחת. אחרי שהקהל המבוגר החל לצעוק בהיסטריה, נפתחה דלת נוספת. האלמנה, רחל דיין, והבת יעל דיין, התיישבו בשורות הראשונות במרחקמה האחת מן השניה. הן לא נפגשו. בני-מישפחה קרובים אחרים לא נראו. יתכן שאילו רות,

מביט בן-דודו של דיין, ח"כ המערך לשעבר, עמוס הדר, בן נהלל. בני-מישפחה אחרים של דיין — האשה הראשונה רות והבנים אודי ואסי — לא נראו. יעל דיין לוחצת את ידו של שימעון פרס, כשמרחק שורה מפריד ביניהם. על לחיצת היד החזקה של יעל